

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 4.

V Ljubljani 1. aprila 1889.

Leto IX.

Ilirska tragédija.

(L. 10. po Kr.)

Tam od gorečih Libije puščáv
Do mrzlih hóst germanskih in dobráv,
Od Taga pa do Evfrata in Nila —
Tod orel rimski razprostira krila.

Vse naše — vse! . . . Andetrium samó,
Vrh skale gnezdo sókolovo tó —
Jedino ti nam ne bi se udalo?
Kak dolgo še nam bodeš kljubovalo?

Kak dolgo, Bato, sméti gorski voj,
Poslednji grad mi branil bodeš svoj?
Bojím se, da pogine še od glada
Ilirska velikanska ti armada!

Avguste jasni, káj si mislíš tí,
Da sin Tiberij tvoj se tù mudí?
In káj porečeš, ko brez zmage, slave
Domóv privedem légije stoglave? . . .

Na levjih kozah on sloní. Bedí.
Po glavi mislij roj se mu podí.
Polnočna straža tího, čuj, prihaja,
Neznanca v šátor nekega dovája.

»Kdó?« — »Bato!« — »Mars, zaščitnik
Rome sám
Privédel k meni, v tabor te je k nam!
Za pest zlatá . . . za državljanstvo naše
Prodaješ — je li? — mi té góre vaše?

»Dà, izdajica sem ti, o Rimlján!
Izdát očino prišel v tvoj sem stán:
Takó kričálo vse je góri náme,
Ko bórce svoje sem ostávljal sáme.«

»Ná! pripogíbam svojo ti glavó,
Odsékaj z mečem slavnim svojim jó!
A národ, národ moj — tá prost naj bode,
Ne jémli mu, ne jémli mu svobóde!«

»Káj treba vam še več zemljé, svetá?
Čemú dežela skalna vam bo tá?
Bogóvom za Ilirije svobodo
Poslednjega žrtvúj nje vojevódo!« . . .

»Ha-ha! Precén, barbár, odkúp je tvoj!
Káj počnem z mrtvojo tvojo naj glavó?
Dežela tá in živa glava tvoja —
Tó v Rimu bojna bode slava moja!«

»Napréj, Rimljani, na trdnjavo górl!
Naš bo Andetrium, ko vstane zór . . .«
Uklenjen Bato mirno mora zreti,
Ko vrag razdévá grad mu zadnji, sveti.

On vidi, kak za zidom pada zid . . .
Kalé očí se mu, kali se vid;
V prah pade zadnji zid po borbi vróči —
I Bato pade in srcé mu póči.

Gorãzd.

Opomnja. Andetrium je denašnji Múć, mesto v Dalmaciji, na severni stráni od Spleta.

